

РЕШЕНИЕ

№ 6465

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2424** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Н. Б. Р., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „Проф. д-р Д. А.“ № 14, ет. 2, ап. 2 чрез пълномощник А. Д. И. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-6500/3386#6 от 06.03.2020 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/ - С..

В жалбата са наведени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания акт, тъй като не са налице предпоставките, предвидени в закона, за издаването му. Иска се неговата отмяна и се претендират направените разноски по делото, включително заплатеното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. Б. Р. - редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. П., с пълномощно по делото, която моли жалбата да бъде уважена.

Ответникът заместник изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/ - редовно уведомен, представлява се от юрк. Г., с пълномощно по делото, която

моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана и претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

СГП - редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят Н. Б. Р. е регистриран с Уникален регистрационен номер /УРН/ 600627 в Интегрираната система за администриране и контрол /И./. Одобрен е за участие по м. 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014-2020 г. с направление „Биологично растениевъдство“ през кампания 2015 г., за което е уведомен с Уведомително писмо за одобрение и неодобрение за участие по мярка 11 „Биологично земеделие“ от програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. с изх. № 02-220-6500/218 от 24.02.2016 г. /л. 33 и сл./. Към цитираното Уведомително писмо е приложена и Таблица № 1 на одобрените и неодобрените за участие площи по направление „Биологично растениевъдство“ от мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР за периода 2014 - 2020 г. /л. 34 и сл./, от която е видно кои са декларираните парцели и съответно каква площ от тях е одобрена, респективно неодобрена за участие.

Извършени са всички задължителни административни проверки и проверки на място по заявлението на жалбоподателя и на същия са изплатени следните суми по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 - 2020 г., с направление „Биологично растениевъдство“: през първата година от ангажимента за заявление с УИН: 22/060715/61639 за кампания 2015 г. БРПЗ - 19 332.07 лева и БРП4 - 8 773.03 лева. В този смисъл общата изплатена сума по направление „Биологично растениевъдство“, представляваща сбор от изплатеното финансово подпомагане по направлението през годините, предхождащи годината на прекратяване на ангажимента, е в размер на 28 105.1 лева.

С Акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 за кампания 2016 с изх. № 01-6500/3386 от 01.06.2017 г. /л. 29/ изпълнителният директор на ДФЗ е прекратил поетия от жалбоподателя ангажимент по направление

„Биологично растениевъдство“ в резултат на извършени административни проверки на основание чл. 46, ал. 1 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за спазване на поет биологичен ангажимент /Наредбата/ на подаденото от жалбоподателя Заявление за подпомагане с УИН 22/010716/65896 и Приложение за кандидатстване по мярка 11 „Биологично земеделие“ за кампания 2016. В Акта е посочено, че административните проверки включват автоматично географско сравнение на одобрените/референтните парцели по мярка 11 „Биологично земеделие“, направление „Биологично растениевъдство“ и тези, които са заявени по направлението през текущата кампания в И.. В резултат на проверките е установено, че процентът на припокриване на площта от пресичане на заявените от жалбоподателя през текущата кампания парцели спрямо одобрените /референтните/ парцели за участие по направление „Биологично растениевъдство“ е 36.79 %, видно от Приложение 1 /л. 30/. Указано е, че съгласно чл. 17, ал. 1 от Наредбата биологичните дейности по направления, които се основават на площ, се извършват върху едни и същи площи за едни и същи блокове на земеделското стопанство в петгодишен период от поемане на задължението, както и че съгласно чл. 17, ал. 2 от същата Наредба одобрената площ за извършване на дейности по направление „биологично растениевъдство“ може да бъде намалена с не повече от 10 %, като всяка година поне 90 % от площта по направлението се припокрива географски с площта, за която има поет ангажимент съгласно глава четвърта на настоящата наредба или в случаите по ал. 5. Указано е още, че съгласно чл. 15, ал. 3, т. 1 от Наредбата Държавен фонд „Земеделие“ прекратява поетия ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал. 4, когато не са изпълнили изискванията на чл. 17, ал. 2. Актът е връчен на И. А. на 24.07.2017 г. /л. 32/.

С писмо с вх. № 01-6500/3386 от 20.12.2017 г. на заместник изпълнителния директор на ДФЗ /л. 26 и 27/ жалбоподателят е уведомен, че ДФЗ открива производство по издаване на АУПДВ на основание влязъл в сила акт за прекратяване на биологичен ангажимент по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 - 2020 г. с изх. № 01-6500/3386 от 01.06.2017 г. В цитираното писмо е указано, че жалбоподателят следва да възстанови 100 % от изплатените му суми по мярка 11 „Биологично земеделие“ от ПРСР 2014 - 2020 г., с направление „Биологично растениевъдство“, т.е.

в размер на 28 105.1 лева. Писмото е връчено на 09.01.2018 г. на А. Д. /л. 28/.

С Молба - възражение А. Д. И. /л. 24 и 25/ същата е уведомила ДФЗ, че към момента /11.01.2018 г. - датата на депозирана на молбата/, считано от 16.12.2016 г. Н. Б. Р. е задържан от властите на Република К. и по отношение на него е налице форсмажорно обстоятелство, което пречатства възможността му да вземе отношение и да изложи своите възражения по същество в административното производство. Във възражението е изтъкнато, че поради липсата на възможност за нормално комуникация с Н. Б. Р. неговият пълномощник А. Д. И. не може да изложи пред фонда както възражения, така и допълнителни доказателства към направените констатации. В същата молба се сочи, че пълномощникът на жалбоподателя не разполага с документи, с които да удостовери твърдените от него обстоятелства, и се моли производството да бъде спряно до разрешаване на случая със задържания български гражданин.

Заместник изпълнителният директор на ДФЗ е издал на жалбоподателя Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-6500/3386#6 от 06.03.2020 г. /л. 11 и сл./, представляващо изпълнена субсидия по направление „Биологично растениевъдство“ за кампания 2015 в размер на 28 105.1 лева, на основание чл. 15, ал. 3, т. 1 и ал. 4, ал. 2 б. „а“ от Наредба № 4 от 24.02.2015 г. за прилагане на м. 11 „Биологично земеделие“. В процесния АУПДВ възражението, подадено от пълномощника на жалбоподателя, е разгледано и отхвърлено като неоснователно. АУПДВ е връчен на 08.02.2021 г. на А. Д. И. /л. 13/.

Въз основа на тази фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, в законоустановения срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-6500/3386#6 от 06.03.2020 г., издаден от заместник

изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ /ДФЗ/.

По отношение на компетентността на издателя на процесния АУПДВ спор няма, но съдът намира за необходимо да отбележи, че Актът е издаден от заместник изпълнителният директор на ДФЗ, на който Изпълнителният директор на ДФЗ е делегирал на основание 20, т. 2 и т. 3 и чл. 20а, ал. 1, 2 4 и 6 от ЗПЗП правомощията си със Заповед № 03-РД/715#1/23.06.2017 г., т. 3 да издава и подписва Актове за установяване на публични държавни вземания по всички схеми и мерки по директните плащания, посочени в чл. 1 от Наредба № 5 от 27.02.2005 г. за условията и реда за подаване на заявление по схеми и мерки за директни плащания. Следователно заместник изпълнителният директор на ДФЗ е действал в рамките на делегираните му от изпълнителния директор на фонда правомощия. Д. на правомощия изрично е допуснато с разпоредбата на чл. 20а, ал. 3 и ал. 4 от ЗПЗП. В този смисъл Актът е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените правомощия.

Актът е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити, включително фактическите и правните основания за издаването му. Последните са посочени в самия акт, като такива се съдържат и в останалите материали по приложената административна преписка /в Акта за прекратяване на биологичен ангажимент и Приложение № 1 към негов в табличен вид, в писмо с вх. № 01-6500/3386 от 20.12.2017 г./. В този смисъл в оспорения Акт се съдържат фактическите и правни основания, които го мотивират, поради което неоснователно е възражението, че Актът бил неясен, без конкретни мотиви.

Жалбоподателят е уведомен надлежно за започване на административното производство. Дадена му е възможност за възражения, каквито е представил.

Тук е мястото да се обсъди основното възражение на жалбоподателя, а именно че последният е бил лишен от правото да участва в административното производство, което е довело до нарушаване на правото му на защита. Съдът намира, че по силата на приложеното по дело пълномощно /л. 47 и сл./ именно лицето А. Д. И. е било надлежно упълномощено от жалбоподателя както да получава процесните писма и актове, така и да подава възражения по тях. Този извод се налага поради посоченото във въпросното пълномощно, а именно че Н. Б. Р. упълномощава А. Д. И. да го представлява изцяло пред ДФЗ, като извърши регистрация на негово име по програми

и участва в процедурата за получаване на целеви субсидии за подпомагане на земеделски производители, като извършва необходимите действия, свързани с кандидатстването: да се снабдява и подава документи - скици, удостоверения, включително по чл. 87 от ДОПК, сключва, изменя и прекратява договори, при условия по негова преценка, изготвя от негово име заявления, молби, декларации, да заплаща такси и се подписва навсякъде във връзка с посочените права. Следва да се има предвид и изрично посоченото в пълномощното, в т. 4 - „Настоящото пълномощно да се тълкува разширително и изцяло в полза на упълномощителя“. С оглед на посоченото настоящата съдебна инстанция счита, че неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че е било необходимо изрично упълномощаване относно получаването на актове, разпореждания, писма и друг вид книжа. Това е така, защото според ЗПЗП изрично пълномощно е необходимо единствено и само за подаването на заявление за подпомагане, на заявление за регистрация и на заявка за подпомагане и подписването на заявленията и приложенията към тях, което означава, че по аргумент от противното за други действия, включително получаване на документи и книжа, не е необходимо изрично упълномощаване. В този смисъл и като се има предвид обемът на представителната власт, очертан по-горе, както и изричната уговорка, че пълномощното следва да се тълкува разширително и в полза на упълномощения, правилно административният орган е стигнал до извода, че по силата на даденото й пълномощно именно А. Д. И. е участвала в производството вместо жалбоподателя. Следователно правото на защита на последния не е нарушено, а връченият на пълномощника му Акт за прекратяване на биологичен ангажимент е влязъл в сила.

В случая преди издаването на Акта са установени относимите факти относно декларираните парцели, референтните /одобрени/ парцели, заявените парцели в текущата кампания и площта от пресичане /географско пресичане между одобрените площи и тези, заявени в текущата кампания/, съответно процента на припокриване на площта от пресичане на заявените от жалбоподателя парцели през текущата кампания спрямо одобрените /референтните/ парцели за участие. Относимите факти са установени посредством извършени административни проверки, като изрично е посочено в Акта за прекратяване на биологичен ангажимент на какво правно основание са извършени въпросните проверки и какво включват същите. В този

смисъл неоснователно е изложеното в жалбата, че към акта не са приложени относими доказателства, доколкото същите се съдържат в административната преписка.

По отношение на материалната законосъобразност на оспорения АУПДВ съдът намира следното:

Анализът на доказателствата във връзка с приложимите правни норми навежда на извода, че са налице правни и фактически основания за издаване на процесния АУПДВ, които обосновават законосъобразното му издаване на посоченото от административния орган правно основание по 15, ал. 3, т. 1 и ал. 4, т. 2, б. „а“ и чл. 17, ал. 2 от Наредба № 4 от 24.02.2015 г.

Съгласно разпоредбите на чл. 17, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата дейностите по направление „биологично растениевъдство“ се извършват върху едни и същи площи за едни и същи блокове на земеделското стопанство в петгодишен период от поемане на задължението, а одобрената площ за извършване на дейности по направление „биологично растениевъдство“ може да бъде намалена с не повече от 10 %, като всяка година поне 90 % от площта по направлението се припокрива географски с площта, за която има поет ангажимент съгласно глава четвърта на настоящата наредба или в случаите по ал. 5. В конкретния случай в хода на административното производство е установено, че процентът на припокриване на площта от пресичане на заявените от бенефициента през текущата кампания парцели спрямо одобрените /референтни/ парцели за участие е 36.79 %. Следователно е налице нарушение на разпоредбата на чл. 17, ал. 2 от Наредбата.

От своя страна, при неизпълнение на изискванията на чл. 17, ал. 2 от Наредбата в чл. 15, ал. 3, т. 1 от същата е регламентирано, че ДФЗ прекратява поетия ангажимент и подпомаганите лица възстановяват получената финансова помощ по съответното направление съобразно разпоредбите на ал. 4. По делото се установи, че ДФЗ е упражнил това свое правомощие, като е издал Акт за прекратяване на биологичен ангажимент.

Съгласно чл. 15, ал. 4, т. 2, б. „а“ от Наредбата подпомаганите земеделски стопани възстановяват получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви, когато е прекратен поетият многогодишен ангажимент; в зависимост от годината на първоначално одобрение по мярката до годината, в която е

прекратен поетият ангажимент по ал. 3, т. 1 и 2, възстановяват 100 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на третата година. В случая безспорно по делото се установява, че първоначалното одобрение по мярката се е осъществило през 2016 г., видно от Уведомително писмо с изх. № 02-220-6500/218 от 24.02.2016 г. /л. 33/, а прекратяването на поетия ангажимент е настъпило през 2017 г., видно от Акт за прекратяване на биологичен ангажимент с изх. № 01-6500/3386 от 01.06.2017 г., т.е. правилно административният орган е определил на жалбоподателя публично задължение в размер на 100 % от изплатеното финансово подпомагане по направлението през годините, а именно 28 105.1 лева.

С оглед горното обжалваният АУПДВ се явява законосъобразен като издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените и материалноправните разпоредби, както и при съответствие с целта на закона, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото съдът намира за основателно и своевременно направено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и с оглед фактическата и правна сложност на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Б. Р., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „Проф. д-р Д. А.“ № 14, ет. 2, ап. 2 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-6500/3386#6 от 06.03.2020 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ - С..

ОСЪЖДА Н. Б. Р., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „Проф. д-р Д. А.“ № 14, ет. 2, ап. 2 да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ сумата от 100 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на

съобщението до страните за неговото постановяване.

Препис от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: